

Andreas Ahlms examenstext (filmmusikkomposition, master)

Andreas Ahlms masterarbete från 2018 har titeln “Att hitta sin röst i en synthesizer: En läroprocess i programmering av syntljöd” och är en sorts dokumentation av Andreas utforskande av ljudsyntes. Andreas problematiserar i sin text användningen av *presets* – särskilt i komponerandet av filmmusik – och beskriver vikten i att hitta sin egna estetik, eller ljudbild, eller *sound*. Texten är uppdelad i en introduktion (där Andreas motiverar sitt val av ämne för projektet), en historisk bakgrund, en teknisk överblick (över funktioner i en typisk synthesizer), en beskrivning av metod (bestående dels av en mindre litteraturstudie, dels ett praktiskt utforskande), resultat, diskussion och slutsats. I denna bemärkelse följer texten strukturen av en akademisk uppsats väl (och med väldigt beskrivande titlar för varje sektion). Jag upplever också att texten går att läsa relativt linjärt, där introduktion på ett sätt motsvarar Andreas ingångspunkt till projektet, och att texten sedan följer utvecklingen av hans arbete. Det är pedagogiskt, och fungerar väl med ämnesvalet (som är just utforskande).

Jag upplever att projektet, och därigenom texten, är introspektivt: Andreas ger en syftesbeskrivning med projektet att han **personligen** vill utveckla **sin** kunskap om ljudsyntes och *synthesizers*, för att på så sätt hitta, eller utveckla, eller förstärka, **sitt** egna *sound*. Texten innehåller många referenser till den dagbok som han använde i sitt utforskande, och blir på så sätt personlig och reflekterande. Språket är ofta vardagligt – en del talspråk förekommer – vilket jag upplever som både något positivt och negativt. Stilen förstärker det personliga – och på så sätt passar väl med själva ämnet – men ibland upplever jag det också som slarvigt, detta kanske också p.g.a. många små språkmissar... T.ex. använder Andreas semikolon felaktigt genom hela texten (han använder det som substitut för ett vanligt hederligt kolon, med efterföljande versalering), vilket jag hänger upp mig på (och som “stör” min läsning av texten, och dess innehåll). Jag stör mig också på något inkonsekvent terminologi, den ibland tjatiga användningen av ordet *synthesizer*, och vaga/otydliga formuleringar eller beskrivningar (t.ex. “Denna ljudvåg [pulsvågen] har en väldigt kraftfull baston som lämpar sig bra till bas-ljud”, jag förstår inte riktigt vad han menar med *kraftfull baston* hos en särskild typ av vågform). Kanske skaver det här bara med den terminologi som jag blivit inskolad med efter diverse sonologi/ljudlära-kurser. Dvs. en effekt av att det inte riktigt existerar **ett** standardiserat språk när det kommer till ljud...

Andreas beskriver sitt arbete som grundläggande. Jag tolkar detta som att den teori och teknik han använder (för att programmera en typisk synth) är på en grundläggande nivå. Detta är i sig inte alls ett problem, tvärtom är det nog till stor hjälp för någon som vill lära sig om just synthprogrammering, utan att veta något om ämnet. Men jag saknar en fördjupad koppling till Andreas “expertisområde”, vilket då torde vara filmmusik. Jag uppfattar inte att texten anknyter särskilt till Andreas egna arbete och kompositioner, och inte heller särskilt till filmmusik i stort. Han refererar till ett tidigare (snarlikt) kandidatarbete. Han ger också en bra bakgrund till hur olika elektroniska instrument och syntesmetoder använts historiskt inom filmmusiken, med ett antal olika referenser. Men jag saknar ett djupare teoretiskt resonemang, eller diskussion, till *varför* just synthar använts inom just filmmusiken. Eller vad den *egna musikaliska rösten* i slutändan betyder. Eller varför det är viktigt, inom filmmusiken (och kanske musik i stort), att ha en egen röst (om det nu är viktigt...) För mig faller texten lite platt i slutet, särskilt eftersom det är ett masterarbete. Men kanske är jag fel målgrupp?